

אכסניות לרהט אותן ברהיטים שהומין?
התשובה לכך נמצאת אולי בעיסקה אחרת, שתיכנן מליון בחודש אוגוסט 1977. היתה זו עיסקה לקבלת הלוואה בסך 25 מיליון מארק (כ-250 מיליון ל"י) עבור מרכז-השילטון-המקומי, שנועדה לרכישת סחורות בגרמניה, "לבניית הסטרוקטורה הפנימית של ערים ישראליות".

כדי להבין עיסקה מסובכת זו ואת הרעיון המסתתר בה, יש לערוך היכרות עם דמות מרכזית נוספת בפרשה, דמותו של אישה-העסקים היהודי-גרמני זיגפריד ("זיג") לרר.

כאשר החלה מחלקת חקירות ההונאה במטה-הארצי של המישרה לחקור את פרשת התרומות הפיקטיבית של מליון, נתקלו חוקריה במיסמכים, שנמצאו בביתו של מליון, בשמו של לרר, בידיעות שפורסמו בעיתונות בארץ נאמר, כי זיגפריד לרר היה ככל הנראה שותף להתרומות של מליון והופיע כעובד מרכז-השילטון-המקומי. כן נאמר כי חוקרי היחידה ל-חקירות הונאה סבורים כי זיגפריד לרר עשוי לשפוך אור על הפרשה, אלא שהוא איננו בארץ.

כאשר נודע תוכן פירוטם אלה ללרר, המתגורר בעיר הגרמנית קרלסרוהה, שעל גבול גרמניה-צרפת, הוא מחה על כך בצורה תקיפה, במכתב ששיגר לתת-ניצב בנימין זיגל, ראש מחלקת חקירות הונאה במטה-הארצי, כתב לרר: "שמעתי על ההאשמות המעלילות הרווחות נגדי, כבר היתה לי היום שיחה עם יועץ השגרירות הישראלית בבון, מר הס, והעמדת לרשותי מיסמכים, שהעתק מהם אני שולח לך".

בשום מקרה לא גבתי אפילו מארק אחד למען מרכז-השילטון-המקומי בישראל. אל ביצעתי רק את אשר היה מוטל עלי, ובתמורה קיבלתי הבטחות לתשלום אשר לא קיימו. מר מליון המנחה לדאבונני, היה חי עם אשתו חיי מותרות, ורק אני הייתי הנפגע מכן. לעולם לא ארשה לעצמי לעשות דבר כלשהו נגד מדינת-ישראל. ישראל היא ארצי, שאותה אני אוהב ושגם עתידי שייך אליה... הנני עומד בכל עת לרשותך, לשם שיחה או חקירה בישראל. אקווה שלעת עתה המיסמכים מספקים אותך, ואבקשך להודיעני אם אתה רוצה לשלוח פקיד אלי לכאן או באם עלי לבוא לישראל."

עריקה

מלגיון-הזרים

מי הוא זיג לרר וכיצד השתלב בפרשת המגביות הפרטיות של זאב מליון?

גרמניים שונים, עבור מרכז-השילטון-המקומי, תמורת דמי-תיווך עבור כל עיסקה. לפני מותו העניק מליון ללרר מיסמך לפני חיוב לו מרכז-השילטון-המקומי סכום של כ-4.5 מיליון ל"י כדמי-תיווך עבור העסקות שביצע, לפי הוראות זאב מליון.

לח למרוקו, שם שירת במדי גליון-הזרים במשך כשנה וחצי, בתקופת המילחמה ערק מיחידתו, חזר לצרפת לתחום שהיה מוחזק שוחרר מהכלא בפריצה שערכו אליו אנשי המחתרת הצרפתית מאקי והצטרף, לדברי ריו, אליהם.

כאשר הסתיימה המילחמה חזר זיג (ש שמו העברי הוא שלמה אליעזר) לקרלס-רוהה, שם הסתבר לו שכל משפחתו ניסתה פתח בשואה. הוא החל לעבוד כמלצר ולטענתו ביקש להיפרע מהגרמנים על מה שעוללו למשפחתו. מסיבה זו סרב לשלם מס-הכנסה או מיסים עירוניים והפגין את יהדותו בפרהסייה. עד היום הוא מצמיד אל דש בגדו מג'רווייד משובץ יהלומים. מעל מיטתו תלוי צילום של דגל ישראל. משרדו בקרלסרוהה מקושט בתמונות של משה דיין, ירושלים ומצעדי צה"ל. בכל מיפגש שלו עם גרמנים הוא מטיח בהם עד היום את אשר עשו הנאצים להוריו, מעורר בהם רגשי-אשם.

הצלחתו של לרר במיסחר החלה כאשר פנה לעסקי נייר. הוא החל לשווק נייר מסוגים שונים ובעיקר נייר טואלט. תוך זמן קצר הוא הפך לגדול משווקי נייר הטואלט בגרמניה. הוא היה פונה למוסדות ממשלתיים ואחרים, תובע מהם לרכוש ממנו כמויות של אלפי ועשרות אלפי גלילים, כדי לאפשר לו להתבסס מבחינה כלכלית אחרי מה שעשו ליהודי גרמניה בתקופת השואה. רק במקרים מעטים העזו לסרב לו.

כעבור זמן קצר כבר עמדו לרשות זיג לרר כ-50 סוכנים, שהיו משווקים את הנייר שלו בכל רחבי גרמניה באותה שיטה. זיג התעשר והפך למולטי-מיליונר. מעסקי הנייר הוא עבר לעסקי הדלא-גינדי והמלונאות, הגדיל את רכושו עוד יותר. כיום הוא עוסק בעסקי תיווך כספים ויהלומים. מוכר כמעט בכל המוסדות הרפואיים של גרמניה. עם זאת הוא מרהל אורח חיים של נערי-שעשועים. הוא מרבה לטוס ברחבי העולם, מקיף את עצמו תמיד בנעורתי-זוהר צעירות, מתגאה בהצלחה שיש לו אצל בנות המין היפה.

כספים תמורת

מכוניות-כיבוי

שעתו התפרסם זיג לרר בארץ כאשר המישרה חשדה שהיה לומים שהחזיקה אשתו דאז, נעמי לרר, ממנה התגרש בינתיים, הם יהלומיה הגנובים של (המשך בעמוד 69)

המתוך בפעולה

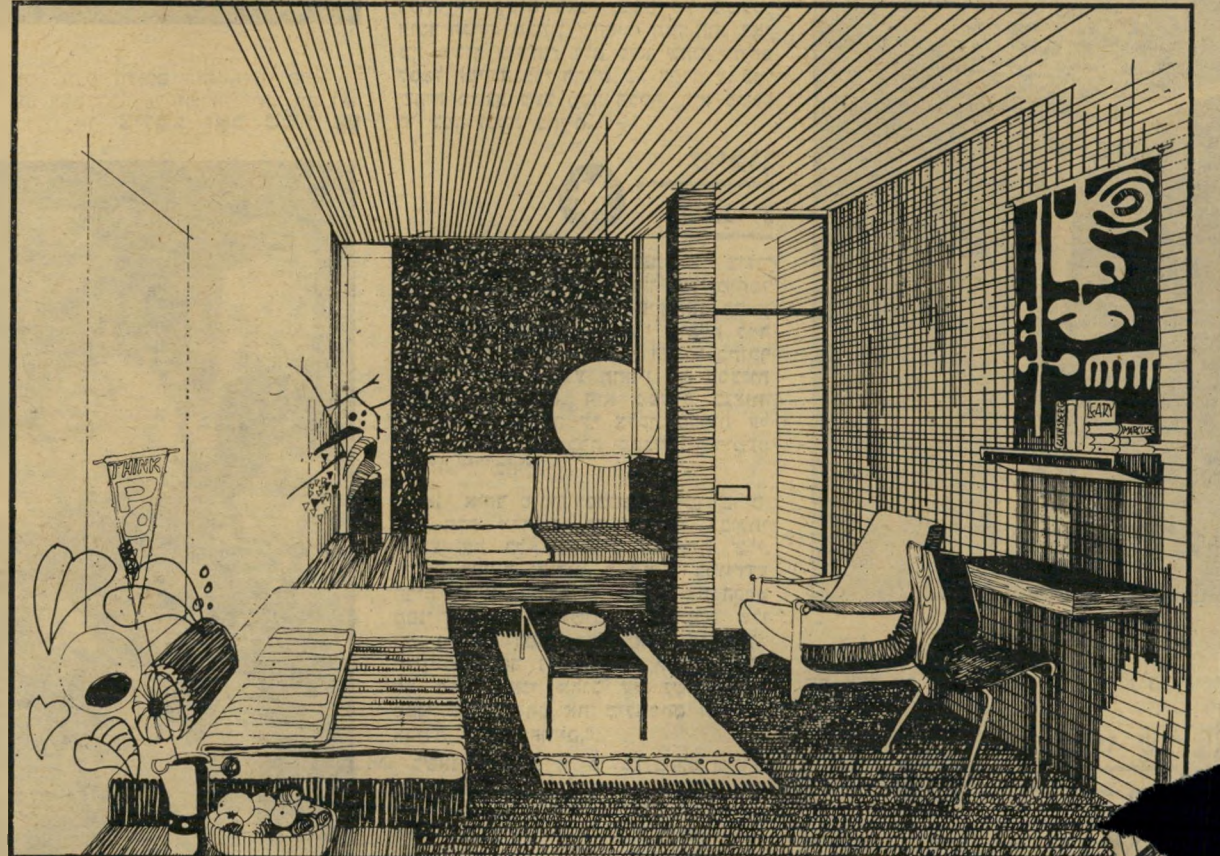
זיגפריד לרר, המיליונר היהודי מקרלסרוהה שבגרמניה, שבעותו ביצע זאב מליון חלק מהעסקות המוזרות בגרמניה, תרומות והלוואות בסכומים של מאות מיליוני ל"י ממוסדות

לרר בן ה-58 הוא דמות ידועה ומוכרת בישראל. מאז תקיחת שנות החמישים הוא נוהג לבקר בקביעות, כפעמיים בחודש, בארץ. הוא מחזיק בארץ דירה ומשרד, המשמש אותו רק בביקוריו. במשך שנים רבות היה נשוי לאשת-החברה הישראלית נעמי (שם-טוב) לרר. ללא ספק הוא דמות סגנונית ומיוחדת במינה.

הוא נולד בקרלסרוהה למימשחה שהיגר רה לגרמניה מפולין. לפני מילחמת-העולם השנייה היתה להוריו בעיר חנות בגדים קטנה ואמצעיהם היו מוגבלים. לרר עצמו

למד בישיבה, ערב פרוץ מילחמת-העולם גורשה משפחתו, לדבריו, לפולין. אולם הוא עצמו, שהיה אז נער בן 18, הריח את המילחמה הממששת ובאה, נטש את הוריו, חצה את גרמניה בדרכו מפולין ליצרפת, שם קיווה ייקל עליו להסתדר. על הגבול הצרפתי הוא נתפס בידי הרמישטרה הצרפתית, הוחזק במחנה-מעצר לעקורים חסרי-בטיחות.

עמדה בפניו או הברירה: להיות מוחזר לגרמניה או להתנדב ולהתגייס לגליון-הזרים הצרפתי. הוא העדיף להתגייס, נש-

הרהיטים הגרמני, מאות חדרים מרוהטים מבלי שהיה לו את המימון לכך ועוד לפני שמישהו חשב לגשת לבנות את האכסנייה התל-אביבית. בצורה דומה הזמין רהיטים עבור אכסניות-נוער נוספות, שלא היו קיימות כלל ואיש לא תיכנן להקיםן.

אלה הם הרהיטים שהיו צריכים, על פי התוכנית של מישרד הרעיונות של אבא אלחנני, לקשט את חדרי האורחים באכסניית-על של תל-אביב. על פי דגם זה הזמין מליון מיפגע